

1 | Zi de salariu

— Laaaa-la-la! cânta Ramona Quimby într-o după-amiază caldă de septembrie, stând în genunchi pe un scaun de la masa din bucătărie ca să-și scrie lista de Crăciun.

Avusese o zi plăcută la orele ei din clasa a doua și abia aștepta să se ocupe de listă. Pentru Ramona, lista de Crăciun era lista cadourilor pe care spera să le primească, nu a celor pe care intenționa să le dăruiască.

— Laaaa-la-la! cântă ea din nou.

— Slavă Domnului că azi e zi de salariu, remarcă doamna Quimby, deschizând frigiderul ca să vadă ce găsea acolo pentru cină.

— Laaaa-la-la! cântă Ramona, în timp ce scria pe lista ei cu litere de tipar și creion mov „șoareci sau porc de ginea“.

Ziua de salariu a tatei era ziua ei preferată, la fel cum erau Crăciunul și aniversarea ei. Ziua lui de salariu însemna surprize plăcute. Ziua de salariu a mamei pentru munca ei cu jumătate de normă într-un cabinet medical însemna că se puteau face plăți pentru dormitorul pe care familia Quimby îl adăugase casei când era Ramona în clasa întâi.

— Ce tot lălăi acolo? întrebă doamna Quimby.

— Scot un sunet de bucurie care să-i placă Domnului, cum ni se spune la școala de duminică, îi explică Ramona. Numai că nu ne-au spus care e sunetul de bucurie, așa că inventez eu.

„Ura“ și „O-ho-ho“, sunete de bucurie pentru Ramona, nu sunaseră cum se cuvine, prin urmare preferase „Laaaa-la-la“ pentru că râsuna vesel, dar nu și gălăgios.

— Nu-i bine așa? întrebă ea, începând să adauge pe listă „pasăre myna care vorbește“.

— „Laaaa-la-la“ e în regulă, dacă așa simți tu, o asigură doamna Quimby.

Ramona scrisse cu litere de tipar pe listă „ceas cu cuc“, întrebându-se între timp ce surpriză plăcută urma să aducă ziua aceea de salariu. De vreme ce era vineri, s-ar fi putut duce toți la film, dacă părinții ei ar fi găsit unul potrivit.

Atât Ramona, cât și Beezus, sora ei mai mare (botezată Beatrice), se întrebau ce se întâmpla în filmele acelea. Intenționau să afle chiar în clipa când se făceau destul de mari. Era unul dintre lucrurile asupra cărora cădeau amândouă de acord. Sau poate că tata le va aduce cadouri, un top de hârtie colorată pentru Ramona, o carte pentru Beezus.

— Aș vrea să-mi dau seama ce-aș putea face interesant din niște resturi de friptură și piure de conopidă, se întrebă doamna Quimby.

„Resturi – câh!” se gândi Ramona.

— Poate ne duce tata să mâncăm la Whopperburger, fiindcă-i zi de salariu, zise ea.

Un hamburger moale și succulent, aseasonat cu murături, cartofi prăjiți crocanți pe dinafară, păstoși pe dinăuntru și o cupă mică de hârtie cu salată de varză la restaurantul Whopperburger însemna pentru Ramona cea mai plăcută surpriză din ziua de salariu. Să mănânce toți împreună într-un separeu o făcea pe Ramona să se simtă confortabil și plăcut. Ea și Beezus nu se certau niciodată la Whopperburger.

— Bună idee, zise doamna Quimby și închise frigiderul. Să văd ce pot să fac.

Pe urmă intră Beezus în bucătărie pe ușa din spate, își trânti cărțile pe masă și se prăbuși pe scaun cu un oftat țâfnos.

— Ce-a fost asta? întrebă doamna Quimby, deloc îngrijorată.

— N-a mai rămas nimeni amuzant, se plânse ea. Henry își petrece tot timpul alergând pe pista de la liceu ca să se pregătească pentru olimpiada de peste opt sau doisprezece ani, ori studiază împreună cu Robert o carte despre recordurile mondiale ca să-și dea seama ce record să bată, iar Mary Jane exersează tot timpul la pian, oftă Beezus din nou. Și doamna Mester spune că vom face multă scriere creativă, iar mie nu-mi place deloc scrierea creativă. Chiar nu înțeleg de ce a trebuit să mă aleg în clasa a șaptea cu doamna Mester.

— Scrierea creativă n-are cum să fie așa rea, zise doamna Quimby.

— Nu-nțelegi, se plânse Beezus. Nu pot inventa niciodată povești, iar poeziile mele sună cam

așa: „Uite-o pasăre în pom / Care cântă ca un om.“

— Hi-hi, ha-ha, adăugă Ramona fără să se gândească.

— Ramona, nu-i cazul să te porți așa, zise doamna Quimby.

Pentru că Beezus fusese în ultima vreme foarte ursuză, Ramonei nu-i păru rău decât pe jumătate.

— Pacoste! zise Beezus.

Pe urmă observă la ce lucra Ramona și adăugă:

— E o prostie să faci liste de Crăciun în septembrie.

Ramona alese calmă un creion portocaliu. Era obișnuită să i se spună „pacoste“.

— Dacă eu sunt o pacoste, tu ești un ou împutit de dinozaur, își informă ea sora.

— Mamă, fă-o să tacă, zise Beezus.

Când Beezus spunea asta, Ramona știa că a ieșit câștigătoare. Venise timpul să schimbe subiectul.

— Azi e zi de salariu, îi spuse surorii ei. Poate mergem să mâncăm la Whopperburger.

— Ah, mamă, mergem?

Beezus îl luă de pe jos pe Picky-picky, motanul bătrân și jigărit al familiei Quimby, și iritarea i se topi. Își frecă obrazul de blana lui portocalie, iar motanul toarse răgușit.

— Să văd ce pot să fac, zise doamna Quimby.

Zâmbind, Beezus îl lăsă jos pe motan și se duse în camera ei. Beezus era genul de fată care-și făcea temele de vineri, în loc să le lase pentru duminică, în ultimul moment.

Ramona întrebă în șoaptă:

— Mamă, de ce-i Beezus așa de supărată în ultima vreme?

Ar fi dat de un mare bucluc dacă sora ei auzea o astfel de întrebare.

— N-o băga în seamă, șopti la rândul ei doamna Quimby. A ajuns la o vârstă dificilă.

Ramona se gândi că i-ar fi prins bine o astfel de scuză universală pentru obrăznicii.

— Și eu am ajuns, îi mărturisi ea mamei.

Doamna Quimby o sărută pe creștet.

— Prostuțo, zise ea. E doar o etapă prin care trece Beezus. O s-o depășească.

O liniște mulțumită se lăsă peste casă în timp ce trei membri ai familiei așteptau cu

nerăbdare să meargă la restaurantul Whopperburger, unde să mănânce confortabil și aproape unii de alții într-un separeu, serviți de o chelneriță prietenoasă care spunea mereu: „Poftiți“ când le așeza în față hamburgerii și cartofii prăjiți.

Când se auzi zgomotul cheilor tatei în ușa de la intrare, Ramona hotărâse deja să comande un cheeseburger.

— Tati, tati! strigă ea, dându-se repede jos de pe scaun și alergând să-și întâmpine tatăl care tocmai deschidea ușa. Ia ghici!

Beezus, care venise din camera ei, răspunse înainte să apuce tata să ghicească.

— Mama spune că poate mergem să mâncăm la Whopperburger.

Domnul Quimby zâmbi și își sărută fetele, apoi le întinse o punguță din hârtie albă.

— Uite, v-am adus un mic cadou.

Cumva nu arăta la fel de vesel ca de obicei. Poate avusese o zi grea la biroul firmei de transport și depozitare la care lucra.

Fiicele lui se năpustiră și deschiseră punga împreună.

— Ursuleți gumați! strigară ele vesele.

Ursuleții lipicioși erau dulciurile cele mai la modă în toamna aceea la Școala Glenwood. Primăvara trecută făcuse furori jeleul Jell-O, mâncat direct din pachet. Domnul Quimby ținea minte mereu astfel de lucruri.

— Mergeți dincolo și împărțiți-i pe din două, zise domnul Quimby. Vreau să stau de vorbă cu mama voastră. Să nu vă stricați foamea, spuse domnul Quimby.

Fetele se duseră cu punga în cameră la Beezus, unde răsturnară ursuleții de gumă pe cuvertura patului. Îi împărțiră mai întâi pe cei roșii, cu gust de scorțișoară, unul pentru Beezus, unul pentru Ramona. Pe urmă împărțiră urșii portocalii și pe cei verzi, iar când ajunseră la cei galbeni, amândouă fetele își dădură seama dintr-odată că mama și tata nu mai vorbeau. În casă se făcuse liniște. Surorile se uitară una la alta. Era ceva nefiresc în liniștea aceea. Așteptară neliniștite să audă vreun sunet, apoi părinții lor începură să vorbească în șoaptă. Beezus se duse în vârful picioarelor la ușă, să asculte.

Ramona mușcă și rupse capul unui ursuleț roșu. Întotdeauna mânca degetele de la picioare la urmă.

— Poate pun la cale o surpriză mare, sugeră ea, refuzând să se îngrijoreze.